

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי' שמיני כ"ו ניסן תשפ"א

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס' 654

פנינים יקרים מפרשת השבוע וימי הספירה

וידם אהרן (י, ג) פרש"י קבל שכר על שתיקתו ומה שכר קבל, שנתייחד עמו הדיבור שנאמר לו לבדו פרשת שתויי היין ע"כ. הכוונה בזה על פי דברי בעל התניא (באגרות הקודש אגרת יא) אם יש אחד שאין עניני עוה"ז מסתדרים לו כלל וכד' העצה היא לצאת מן החכמה של האדם ולהכנס לחכמה עילאה, וזהו אמונה אמיתית שהבריאה יש מאין ובחכמה עליונה הכל מסודר כי העידון הזה למעלה מכל תענוגי עוה"ז ועוה"ב.

(שיחות קודש-ספינקא)

וידם אהרן (י, ג) שבקצם רק עכשיו התחיל המחשבה שלו לעבוד עם המדות, ואם היה מדבר היה יכול להכנס ליאוש ולעצבות. זאת אומרת אדם צריך לחיות ולהפוך את המחשבות שלו שהכל ממנו יתברך וממילא אדם נפעל כפי פעולותיו אם כן גם המדות הכל יעבוד ויראה שממנו הכל, וזהו וידם אהרן שלא להכנס ליאוש ולהפקרות רק לחשוב שהכל מאתו יתברך.

(שיחות קודש-ספינקא)

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (מ, ז) כלל ישראל היה מוכן לקבל השראת השכינה נדבו ועשו את המשכן הקריבו קרבנות המלואים ועכשיו מחכים שיוכו לקבל ההשגות, אמר להם משה אל תעשו את העבודה כעבדים המשמשים את הרב כדי לקבל פרס אפילו שהפרס יהיה קבלת ההשגות אלא תעשו את כל הדברים משום שכך אמר הקב"ה, ורק זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, ומה שיראה עליכם זה כבר יבוא ממילא.

(אלשיך הק')

ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף ה' (י, י) פרש"י מכאן שצרתן של תלמידי חכמים מוטלת על הכל להתאבל בה. בדברי רש"י בלשון מכאן אנו למודין כלל בחיים לגבי כל מקרה של צרתן של תלמידי חכמים, להיות מוטלת עליהם להצטער ולהתאבל, וזהו הדיוק גם בנאמר כל בית ישראל יבכו מלבד אהרן כאמור בפרשה.

(ביאורים לפרש"י מאדמו"ר מליובאוויטש)

מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו טמאים הם לכם (יא, ח) פרש"י מדויק ממה שנאמר ובנבלתם לא תגעו שחייב אדם לטהר עצמו ברגל, הכוונה על הכנת האדם לקבל קדושה המצויה לו ברגל מטרחה החדרת קדושת הרגל גם לדברי הרשות, ובזה יש הבדל בין שבת ליום טוב דקדושת השבת מצד עצמה וקדושת יום טוב ישראל אינהו לקדשינהו לזמנים (ברכות מט) שהופכים יום חול ליום קדוש - (יום טוב).

(ביאורים לפרש"י מאדמו"ר מליובאוויטש)

אשה כי תזריע (יב, א) פרש"י: אמר רב שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף, ע"כ. בענין יצירתו של אדם בכח הדבור שהוא המדרגה התחתונה המיוחדת עליונים עם תחתונים והדבור ממוצע ביניהם המושג והתופס את שניהם כמאה"כ צדיק מושל ביראת אלקים.

(מתוך פרי הארץ)

לנגע צרעת (יג, ב) אונקלוס תרגם למכתש סגירו. החסרון הוא בהיותו נעול וסגור, לפיכך אין כל אפשרות לקדושה לחדור לקרבו ולטהרו.

(רבי דוד מסוכטשוב זצ"ל)

זאת תהיה תורת המצורע (יד, ב) רצה לומר שהתורה והמצורע הם במשקל אחד, והוא: כמו שהתורה אין לו קיום במי שמתגאה אלא במי שמשפיל עצמו. [ובתענית (י) נמשלה תורה למים, מה מים יורדים למקום נמוך כך ינהג המצורע שישפיל עצמו ויתרפא מצרעתו]. וממילא גם התורה שילמד תהא לה קיום אצלו... נמוך כך ינהג המצורע שישפיל עצמו ויתרפא מצרעתו]. וממילא גם התורה שילמד תהא לה קיום אצלו... (לקוטי רבנו משה יעקב)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשק שיחת הרא"ש זיע"א אצל אבי שביע של פסח תשל"ז ה'אבא לזכרם ע"מ א.א.

האלקים" שפעל באמצעותו את הפעולה הזו, רק יש לו סיפוק מעצמו, ממה שהוא עשה את הפעולה ועשה דבר גדול. והוא מדבר בשבח עצמו. הוא לא אומר ח"ו שהרבש"ע לא עזר, אבל זה בעצמו הגאון לומר שהוא עשה והרבש"ע עזר לו.

כמו שליוצאי מצרים הראה הרבש"ע באתערותא דלעילא: ראו, אתם שקועים במ"ט שערי טומאה, ואני מוציא אתכם. הם היו שקועים כ"כ בטומאה עד שכמעט טבעו בה - אם לא היו מכירים כי "ה' הוא האלקים" היו נשארים תקועים שם - ואז הקב"ה האיר להם באתערותא דלעילא להכיר ש"הקב"ה מצילנו מידם". ועי"ז הוא הוציא אותם ממצרים, ועוד היה להם את הזכות שמהם יצא "נעשה ונשמע". גם עכשיו זוהי הדרך להשיג אותו. אחרי שקיבלנו את התורה אנו צריכים לקיים אותה, ולקיים מה שדוד המלך אמר זה קיום התורה - "בהמות", אבל "הייתי עמך". כמו בהמה שחורשת ואין לה מזה כלום, גם לא הרגשה שהיא מְעֻשָּׁת את בעליה, כך צריך להיות האדם בשעה שהוא מתייגע ועובד על עצמו. כמו הבהמה. אפילו לא להרגיש שהוא מעשיר את אדונו.

ד

זו היא כל עבודת האדם בעולם הזה, ובגלל שאין אנו עוסקים בה יש אצלנו מחלוקת, ויש קנאה ושנאת חנם. כי את המידות הרעות הקב"ה ברא באדם כדי שמהם יכיר את מציאות הקדושה. וכאשר מתעוררת בו מידה רעה עליו להתבונן: מה הרבש"ע רוצה ממני

הפעולה שלנו היא בדיוק כמו הבהמה שהאדון מעביד אותה בשדהו, ובכל פעולה שאנו עושים - הן בין אדם לחבירו והן בין אדם למקום - אנו צריכים להכיר "בהמות". כי מהיכן מגיע לאחד ששקוע בני שערי טומאה ללמוד ולהתפלל, אין זה אלא "הייתי עמך" - הכח העליון שמפעיל אותו. וכך הוא נוכח לדעת כי ה' הוא האלקים. כמו שבהר הכרמל כאשר היו בשיא הטומאה, בבחינה של 'נביאי הבעל', דוקא אז הם יכלו להשיג כי ה' הוא האלקים, ואז הם קיבלו את הדביקות האמיתית, כי רק מתוך שיא הטומאה ועמקי השאול שומעים כי ה' הוא האלקים, מכיון שאז אין כל מסך המבדיל. כשאדם נמצא בני שערי טומאה שלו, אין לו במה להחשיב את עצמו, ואין לו מה לספר על עצמו, אין בו אז כל יִשּׁוּת מלבד הטומאה שלו - ואז הוא נמצא בדביקות. כי כאשר הוא חי ב"בשרי", ב"וחטאתי נגדי תמיד", הוא לא צריך לחפש את הרבש"ע לא בשמים ולא בארץ, הפעולה שהוא עושה מביאה אותו ל"ה' הוא האלקים".

אולם גם בתוך הני' שערי טומאה, אם יש לו שמץ של הרגשה ושל הנאה שהוא עושה איזה פעולה, זה הוא המסך המבדיל בינו ובין ה' אלקים, ושוב אין את הבחינה של "ה' הוא האלקים". מה שהוא מדבר מהרבש"ע זה לא "ה' הוא האלקים" רק מצות אנשים מלומדה. כאשר אדם נכנס בהרגל, ויוצא מהיסוד שלו, של "וחטאתי נגדי תמיד", בכל פעולה שהוא עושה אין לו סיפוק מְהֻמָּנָה - מ"ה' הוא

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

עכשיו ששלח לי את הרוגז הזה? לא בשביל שיריב עם בני אדם, ולא בשביל שינהל ויכוחים, ולא שירצה להשאר הצודק, רק בגלל שהוא שכח מהרבש"ע הוא שולח לו סיבה לעורר אותו באמצעות הרוגז - הבט מי אתה ומה אתה. ומה הוא רוצה ממנו - דביקות. שבאותה התלהבות שהוא מרוגז על השני - שישתוק. כך הוא יכיר את הני' שערי טומאה שלו. וכאשר הוא מוצא את עצמו שהוא בעל מדות רעות כאלו, ישאל את נפשו: אם כן איך אני יכול להחזיק מעמד? ויהיה מוכרח להאמין שהכל מהרבש"ע. הוא שלח לו את הרוגז כדי שידע מי הוא, והוא עצר בו שישתוק. וממילא לא יחשיב את עצמו במה ששתק ולא התרגז.

אולם כשהי' בעל דבר' רואה שמהסיבה הזו האדם התחזק ולא נפל, הוא לא שותק לו - הרי הוא לא מתעייף ולא נשבר כמונו - והוא מתחיל להכניס בו גאווה: ראה איך התחזקת! אולם זוהי כל תכלית הבריאה שהאדם יהיה מונח תמיד במצב שלו, וכל פעולה שנעשית על ידו לא יעשנה מצות אנשים מלומדה, רק יחיה בפחד תמידי מהסכנה שמא ישכח שהוא בני' שערי טומאה, וממילא כאשר יעשה איזה פעולה טובה יראה עין בעין שרק ע"י סיבה הוא התחזק. הגנב רואה שרק בגלל סיבה הוא לא גנב, הנואף רואה שע"י סיבה הוא לא ביצע את זממו, והרוצח רואה שע"י סיבה הוא לא הרג. למדריגה הזו הגיע דוד המלך שאמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך", הוא בא לכוז מדריגה שעל כל מחשבה שיצאה ממנו הוא רעד שלא ישכח את "וחטאתי נגדי תמיד".

דוד המלך הגיע למדריגה העליונה של דביקות הבורא, עליו נאמר "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", והרבש"ע רצה ללמד אותו ש"אשרי אדם מפחד תמיד". כי אחר שהוא הרג את יצרו הוא סבר שהוא חי עם הרבש"ע ללא צורך בסיבה, ואינו זקוק להכיר את הני' שערי טומאה של עצמו, ובזה איבד את דביקות הבורא שכל פעולה שעושה זה רק הרחמים, ואז אמר "בחנני ונסני צרפה כליותי", ונכשל. לולי שהרבש"ע לקח ממנו את הסיבה הוא לא היה נכשל. בזה הוא למד להכיר את הני' שערי טומאה, ועי"ז הגיע לשיא המדרגה - "וחטאתי נגדי תמיד". כשיודע ש"ס ופוסקים ונותן צדקות ועושה חסד - לא זו המדרגה הגדולה. המדרגה הגדולה היא - "וחטאתי נגדי תמיד", כשאינו שוכח לרגע מהפחד של הסכנה שמא ישכח מי הוא, ואז ממילא יכיר שרק הרחמים הוא פועל את הפעולה הזו שעשה.

וזה כל האדם, שבכל מה שמתגלגל עליו הוא צריך לשמוע את הסיבה מהרבש"ע, שבגלל ששכח לרגע את מצבו שלח לו הרבש"ע תזכורת. והאדם הוא כ"כ 'אין' שחדשים לבקרים צריך להזכיר לו בכל רגע את היסוד של הני' שערי טומאה שלו כדי שיחיה בדביקות. הדביקות היא ההכרה בסיבה, ובגלל שהוא חי בני' שערי טומאה הוא רואה מעצמו שיש סיבה, ומכל פעולה שנפעלת על ידו הוא שומע שיש מְזִכָּה שבגודל רחמיו מזכה אותו בפעולות שהוא עושה.

המשך פנינים יקרים

זאת תהיה תורת המצורע (י"ד, ב') וצ"ב בזה"ז שאין מצות טהרת המצורע נוהג איך מצוה זו נוהגת ולי נראה בהקדים ... כי צורך גבוה היא להעלות מדריגה תחתונה אל העליונה, וכדי שתוכל להעלותה צריך לירד תחילה לאותו מדריגה, ועוד צריך שיעשה גבולות לכל אחד לפי השגת דעתו ויכולתו, ועוד מוכח ממה שמבואר במקום אחר שהתקנה למספרי לשון הרע הוא בעסק התורה או שישפיל דעתו, הרי שיש ג' ענינים ירידה לאותו מדריגה, גבולות לפי השגת כל אחד, עסק התורה או שפלות. (תולדות יעקב יוסף)

טעם שציוה הקב"ה לספור את העומר מפני שהעולם בצער מפסח עד שבועות על התבואה ועל האילנות ולשוב אליו בלב שלם ולהתחנן שתהיינה התבואות כתיקונם שהם סיבת חיינו שאם אין קמח אין תורה. (אבודרהם)

וספרתם לכם ממחרת השבת (כג, טו) הקבלה בתורה שבעל פה שהכוונה שבת הוא יום טוב להוציא מלב האפיקורסים, בכח זה עשו היכר לקרא לשבת שלפני פסח שבת הגדול מכלל דאיכא שבת קמן שהוא היום טוב הראשון של פסח, וממנה נלמד לתת חומר לתורה שבעל פה ולחזק קדושת ישראל והומנים. (פלגי מים)

וספרתם לכם ממחרת השבת (כג, טו) נאמר בזהר כההיא איתתא דיתבא ביומי מסאבותא וכו' הענין ידוע למאמינים ברוחניות שכל מציאותם ועסקם בעוה"ז הוא יתב"ש בעצמו חיות הקודש וחי החיים. והנה יש לא-ל ידם להעלות השכינה מעלה מעלה או להורידה ח"ו מטה מטה בתוך הקליפות שהיא רוחא דמסתאבותא אשר עליו ימסך המבדיל בינו לבין הקודש. כשיצאו ישראל ממצרים לקבל התורה תסתתר עד אחרי ספירת ימי טהרתם מדרגא לדרגא חמשים יום כמנין "כל" ימי הספירה מלשון ספיר וזכך החומר בבחינת מחרת השבת שהוא האיננו מושג להתדבק בדבקות גמורה ולהלביש אותו חיות הקודש הנ"ל. (מתוך פרי הארץ)

המנהג לומר לפני ספירת העומר הנני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה של ספירת העומר כמו שכתוב בתורה וכו', ולאחר הספירה לומר הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה בבא"ס. בדרך מליצה לעורר את הכוונה אפ"ל דבעת אמירת הנני מוכן ומזומן וכו' קיימת עדיין אפשרות שהספירה תהיה מדאורייתא בתקוה שבאותו הרף עין יתגלה אורו של משיח ויבנה בית המקדש. אך אחר שבכחו וספרו ולאורו של משיח עדיין לא זכינו אנו מתפללים הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה ונזכה למחרתו לברך מן התורה...

מנהג ישראל תורה היא שכותבים באגרות בז' שבועות של ספירה למספר בני ישראל כמש"כ בזה"ק שצריך שלא יתאבד מיניה חושבנא דא. וכתב במנחם ציון שהיה נוהג לומר כמה פעמים ביום בלי ברכה היום כך וכך לעומר. (טעמי המנהגים)

המעין בזה"ק (פר' אמור קע"ז) יראה שתכלית הכנת ימי הספירה לקראת חג השבועות הוא כדי ליכנס לחג השבועות במהרה, מאן דמטי טהור להאי יומא וחושבנא לא איתעביד מיניה, ומי הוא זה שחושבנא לא איתעביד מיניה, מי הוא זה שחשבון הימים בידו בשלימות אין זה אלא מאן דמטי טהור להאי יומא הא בהא תליא. (מרבה חיים)

טעם למה שמנקדין הלחם משנה בשבת אחר הפסח במפתח ומנהג אבותינו בודאי תורה הוא, והנה יש לומר על דרך הכתוב פתחו לי אחותי רעיתי וידוע מאמר רז"ל שהשי"ת מבקש מכנסת ישראל פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם וכו' עיי"ש. (טעמי המנהגים בשם אוהב ישראל)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

